

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.





N:o 39
Den 30 Sept.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet
Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

34 årg.
1917.

Änglarna och barnen.

Ps. 34: 8—15.



uds änglar hade hälsat människans skapelse med jubel. Hon höll sitt intåg på denna jorden under "Guds söners fröjdesånger och morgonstjärnornas glädjerop". De orden, som syfta på änglarna, visa oss, att de äro innerligt förbundna med oss människor och särskilt med barnen, såsom vi skola få höra av Jesu ord.

Under gamla förbundets tid framtråda de såsom tjänare och medarbetare åt Herrens profeter och åt andra fromma, som behöva himmelens hjälp och beskydd. Vid Isaks offring på Moria ropade en Herrens ängel: "Kom icke din hand vid gossen och gör honom intet, ty nu vet jag, att du fruktar Gud".

I första versen av vår text säges det: "Herrens ängel slår sitt läger omkring dem, som frukta honom, och befriar dem". Så gjorde Herrens änglar bokstavligen med profeten Elisa och hans tjänare i staden Dotan, då arameerna hade omringat staden med en stor här. Tjänaren blev förskräckt och frågade: "Ack, min herre, huru skola vi nu göra?" Elisa svarade: "Frukta icke, ty de, som äro med oss äro flera än de, som äro med dem." Och när Gud på Elisas bön öppnade tjänarens ögon, fick han se berget fullt med hästar och vagnar av eld runt omkring Elisa.

Därför heter det ock om änglarna, att de äro tjänsteandar, utsända till tjänst för dem, som skola ärva salighet.

Så snart Jesus föddes som ett litet barn till jorden, omgävo de honom såsom en här av himmelska sändebud, vilka med sina lovsånger hälsade hans födelse och förkunnade den för herdarna. Efter frestelsen i öknen, när Jesus besegrat den onde, gingo Guds änglar fram och tjänade honom med vad han kunde behöva, som under fyrtio dagar och lika många nätter kämpat mot vilddjuren utan att äta så mycket som en bit bröd, ej heller fått en droppe vatten, och efter hans uppståndelse voro änglarna de första att förkunna den.

Underliga äro de ord, som Jesus uttalar om änglarna och barnen. "Sen till, att I icke förakten någon enda av dessa små, ty jag säger eder, att deras änglar i himmelen se alltid min Faders ansikte, som är i himmelen". Högt ställer Jesus barnen i dessa ord. Rädd är han om barnen. En himmelsk skyddsvakt hava de, en skyddsvakt av de allra förnämsta bland änglarna, de som stå närmast den himmelske Faderns tron. På en vink av den allsmäktige skynda de åstad för att bistå och hjälpa de små, som längre fram i tiden skola varda till välsignelse för hans rike på jorden.

Vi kunna förstå, med vilket intresse änglarna följa barnen under deras liv på jorden. När ett barn eller en ung människa kommer vilse i världen, kommer bort från Gud, då sörja de. Och när genom Guds nåd en förlorad son eller dotter blir funnen av Jesus, går ett outsägligt leende över Faderns anlete, då blir det en glädjedag för himmelens änglar. Jag tror nästan, att de då jubla och klappa i händerna över att en syndare här nere blir frälst. Men du, mitt barn, bör ofta tänka på din ängel däruppe inför Faderns ansikte. Du bör tänka på, huru god, huru ren och huru helig han är, och huru han alltmer fullkomnas i dessa stycken genom att göra Guds vilja. Du bör ofta tänka på detta och ofta bedja till din frälsare, att han hjälper dig att växa till även du i godhet, renhet, i lydnad och ödmjukhet, så att också du fullkomnas. Ty meningen är, att också du en gång skall stå inför den himmelske Faderns ansikte och tillsammans med alla frälsta människor och alla heliga änglar lovsjunga Gud och Lammet, som är dödat och har igenlöst oss åt Gud med sitt blod. Huru bör du icke av allt ditt hjärta söka att fullkomnas genom att göra Guds vilja här nere på jorden, på det att du en gång måtte få vara med däruppe och skina som solen i din Faders hus.

J. B. Gauffin.

Måsen.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Då båten nådde fram till Ytter-öarna, satte den kurs mot väster till Måsholmen, och just som solens öga strålade fram över hav och skär, gled båten in i en bergskreva på nordsidan.

Det var tre småpojkar på omkring tolv år, som utgjorde båtens besättning, och sedan de hade gjort fast den, så att den

icke drev ut till havs, började de klättra uppför berget.

Måsarna flaxade upp i tätta svärmar och med utbredda vingar över sjön. Tärnorna sköto pilsnabbt till väders och foro förskrämda och rådvilla omkring, och bäst det var kunde hela fågelflocken sätta i med ett pipande och jämrande, så det

var hjärtskärande att höra. Från tuvorna hördes tärnans rädda kvink, och spoven utstötte långa klagotoner.

Mellan stenarna och tuvorna lågo honorna och passade på sina ägg med stora, stirrande, ångestfulla ögon. De klämde sig flata över äggen och gömde huvudet. Åh, detta var nog mycket värre än både kråkor och skator — för *människan* visste de ingen råd.

Blicken biev stel och stirrande av ångest, bara de kommo till att *tänka* på människan.

Om någon tid skulle ju ungarna komma till världen, de små, hjälplösa, duniga varelserna.

Gossarna stannade till hälften obeslutsamma uppe vid heden. De voro bleka och kände sig inte riktigt säkra. Fåglarna flaxade och skreko oavbrutet omkring huvudena på dem, ibland högljudda, rasande tärnskrik, och så återigen långa, jämrade klagotoner från måsarna.

De tre pojkarne stirrade upp mot den vita fågelskyn, men ju längre de sågo, desto mer harmsna och förargade kände de sig — både på sig själva och på fåglarna.

Sådana eländiga fåglar! Gossarna tänkte ju inte på att göra dem något ont, menade de. De ville bara få tag i några ägg. Usch, om de flöge sin kos!

En av pojkarne svingade sin käpp över huvudet och stampade i marken. En annan spratt till och lät höra ett litet utrop av förskräckelse, då han höll på att stiga mitt i ett bo. Fågelmor hade legat orörlig, nedkrupen i ljungen, och först då Johns fot nästan rörde vid henne, flög hon skrämnd upp och for med ett klagande skrik ut över sjön.

Gossarna böjde sig ivriga ned och rafsade åt sig äggen. Fyra små, grågröna, fläckiga måsägg. Deras ögon tindrade av rovlustnad, och deras händer formligen darrade av spänning.

Skulle de koka dem, måntro? Eller skulle de ta dem med sig hem och lura den bruna, italienska hönan att ruva dem?

Åh, pytt, här såg ut att vara bon och

ägg i massor, man behövde visst inte spara. Bara man slog i berget eller ruskade litet i ljungen, flaxade fågelmödrarna upp.

Skulle man ha kunnat tänka sig sådant!

»Vi slå sönder dem till äggröra!» föreslog en av dem. Och förslaget vann de andras högljudda bifall.

De satte sig högst uppe på klinten med mössorna fulla av ägg, och började slå sönder dem i en zinklåda. En av dem rörde om och vispade med en avbruten sked.

»Detta skall bli namnam, pojkar!»

»Att vi aldrig tänkt på detta förr!»

Men det var i alla fall icke fritt för att de nu, när de kommo till ro, kände ett litet stygn i samvetet, en liten sveda, som det gällde att döva och leda bort med prat och roligheter.

Bortöver ljungen och nere i skrevorna kretsade fåglarna klagande omkring sina plundrade bon. Det lät så skärande sorgset — små levande varelser, som gräto över ett plundrat hem, över en förlorad lycka. Men människobarnen förstodo det icke.

En liten förtvivlad måsmor seglade jämrande bort över gossarnas huvuden. Det var som om hon ville kräva dem till räkenskap. »Giv mig äggen igen! Nåd, nåd!»

Då hon andra gången kom kretsande, grep en av gossarna en sten och kastade efter henne. Måsen gjorde ett kast i luften och flaxade därefter som vingskjuten inöver tuvorna och blev slutligen liggande som en liten ljus fläck borta i ljungen.

»Du träffade!» Han som vispade, slängde burken med äggsmeten ifrån sig, och alla tre sprungo ivriga upp. Men plötsligt hukade de sig instinktmässigt ned och stodo alldeles stilla. Därborta i ljungen bakom en stor sten satt en liten barhuvad flicka och stirrade med stora, förskrämda ögon. Först nu, då fågeln föll ned bara några steg ifrån henne, visade hon sig, så att gossarna fingo se henne. Hon hade plötsligt glömt både nyfikenhet och ångslan, de stora, ljusblåa ögonen voro med ett spänt uttryck fästa på den flaxande fågeln, och steg för steg närmade hon sig

den. Fågeln låg alldeles stilla borta i ljungtuvan, och ögonen lyste som två blanka pärlor. De tiggde om skonsamhet och barmhärtighet, och det lilla fågelhjärtat hamrade och slog. Den gav ett litet ångestskrik ifrån sig, i detsamma flickans händer lade sig över vingarna, men snart blev den alldeles stilla, och de ångestfyllda ögonen blevo nästan förundrade.



Den lilla flickan hukade sig ner i ljungen och tog den försiktigt i knät. Hon strök den ömt över de vita fjädrarna, och under tiden pratade hon med den. Hon hade glömt allting omkring sig — det var bara hon och den lilla fågeln kvar.

»Stackars lilla fågeln min», sade hon med mjuk röst, »stackars mitt lilla kryp!» Och bäst det var droppade stora, klara tårar från hennes sorgsna ögon.

Gossarna stodo orörliga och bara stirrade. De hade med ens blivit så underligt stilla. Därborta satt den lilla flickan barhent och med trasig kjol — skulle de kanske inte känna den tio års gamla

dottern till änkan efter Larsinius? — och grät över den sårade fågeln.

Så sorgligt och ledsamt allting blev med ens, tyckte de. Han, som hade kastat stenen, vände sig till hälften bort. Han var tjock i halsen och kände sig så underlig till mods. Det hade plötsligt blivit så tungt att leva. En av kamraterna hostade och såg ned i jorden.

»Måntro den — — är skamfilad — — fågeln?»

Han fick ej något svar.

»Ni vet, jag menade inte att träffa den», kom det omsider från den, som kastade.

»Ne-ej».

»Ska vi gå fram dit och se?» Det var den tredje, som frågade.

Men kamraterna svarade icke. De sutto och stirrade förlägna på den lilla flickan. Det var något, som började ljusna för dem — godheten, barmhärtigheten mot allt, som ägde liv, och det kom en stor, djup känsla av skam över dem.

En liten värnlös fågel hade blivit för-



BARNAFRÖJD.

därvad utan någon tanke eller mening — — och han hade blivit plundrad »bara för ro skull». Och allt det onda var gjort av den store och starke mot den svage och försvarslöse. Var det inte sådant, som kallades feghet?

Och feghet var ju skam, ja, riktig uselhet.

»Jag tror vi far hem igen» kom det stillsamt från en av gossarna. Han fick intet svar, men kamraterna följde honom tiggande, då han reste sig och gick. I det samma de skulle hoppa ned i båten, vände de ofrivilligt på huvudena alla tre. Däruppe i ljungen satt ännu den lilla flickan och grät över sin stackars lilla mås. Hon

såg så liten och krokig ut däruppe i solen, det var bara en smal, rund rygg och ett yvigt ljusgult hår.

Gossarne tog i tysthet till årorna och rodde ut i sundet.

De sågo allvarsamma och tankfulla ut alla tre, som om de i sitt stilla sinne hade fattat något beslut.

Lugnt och besinningsfullt hissade de seglet och satte kurs på byn. Ingen av dem sade ett ord på hela hemfärden. Det var som om de hade nog med sina egna tankar.

Men efter dem ute från Måsholmen ljud fåglarnas klagande skrik.

Slut.

Barnafröjd.

Med teckning.

*I strålande barnaögon,
Som blicken så ljust och varmt
Som lysen med samma klarhet,
Där livet syns mörkt och armt.
I liknen de stjärnor klara,
Som ständigt mot jorden le,
Hur synder och sorg de skåda,
Hur mörker och brott de se.*

*Du värmande barnaglädje,
Hur ofta du skönast ler,
Där lilel av jordens lycka
Vårt löckniga öga ser!
I kammar, så trång och torftig,
Att dit knappt en solglimt når,
Där blommar du lika härligt,
Som närde dig sol och vår.*

*I soliga sommarkvar
Jag såg dig hos muntra små,
Som tumlade om i gräset
Och gladdes åt himmel blå.
Och lindrande ögon lyste
Av spännande liv och lust,
Och solbrända armar spändes
I lekens livande dust.*

*Jag såg dig i vinterdagar,
Då styrde du kälkens färd
I frusna och branta backar
På drivornas vita värld.
Och lindrande ögon lyste.
Oen rosig var barnakind,
Ty liten, så käck och modig,
Fått kyssar av nordanvind.*

*Du heliga barnaglädje,
En gåva åt jordens små,
Som de utav änglahänder
Som skänk vid sin vagga få,
Du skönaste jordens blomma,
Huru manne vi vårda dig,
Att glädjen så ofta slocknar
Och mörk blir vår levnadsstig?*

*Ack, gåvan av änglar given
Kan vårdas av änglar blott,
Kan blomma i barnahjärtat,
Blott då det är rent och gott.
Du älskade barn, du glada,
Var rädd om din änglavakt!
Den flyr för var oren tanke,
Som får i ditt hjärta makt.*

Aster.

Söndagsskolan i Enskede.

Med fotografi.

Enskede är en villastad, som genom inkorporeringen av Brännkyrka socken år 1912 tillhör Stockholm, och är beläget en knapp halvtimmes spårvägsresa från den egentliga staden.

Söndagsskolan där har ej så gamla anor, ty den började för sex år sedan, först i en liten förhyrd lokal, men från och med januari 1912 ha vi fått samlas i det trevliga missionshuset, som år 1911 uppfördes

syförening, och de där förfärdigade arbetena försäljas på basar, som hålles en gång om året. Söndagsskolan har även en barnkör.

Nu komma barnen med sina lärare och lärarinnor och önska göra en påhälsning i Barnvännen, och de sända härmed ett hjärtligt tack till redaktören och alla som arbeta för att få trevliga berättelser, som barnen tycka om att läsa. Vi sända även en kär hälsning till alla andra söndags-



av en av Svenska Missionsförbundets församlingar i Stockholm. Den lilla barnskaran har årligen ökats, och antalet är nu omkring 140 stycken, uppdelade i 7 klasser, därav en ungdomsklass, bildad år 1916 för de äldsta barnen. Det är glädjande att få omtala, att dessa barn flitigt besöka söndagsskolan. Flickorna ha en

skolor med en önskan att arbetet bland barnen måtte i fortsättningen ha framgång, så att skaran ökas för varje år och att till sist alla må få vara med i den skara, som ingen kan räkna, där vi få se Jesus, som under sitt jordeliv, visade att han var barnens vän. 1 Kor. 15: 58.

Enskede i maj 1917.

J. Gustafsson.

Då Petter fick nya byxor.

Av Amanda Sevaldsen.

Det var inte roligt för Petter, där han satt på den stora stenen vid brunnen, tung till sinnes. Allting hade gått galet ända

sedan i morse, då han i sömnen drog på sig den ena strumpan avig.

Farmor hade sagt med detsamma: »Tag dig tillvara i dag, Petter», sade hon.

Men gamla farmödrar de hade då gamla märken på allting. Så skulle man höra efter dem, då fick man något att göra.

Inte gick det en väl värre eller bättre för en avig strumpas skull. Och det kunde väl hända ändå, att det gick litet galet om dagen.

Men nu kunde då Petter intyga, att maken till olycksdag hade han aldrig varit ute för.

Strax på morgonen, då han skulle tända upp eld under kaffepannan, bar det sig inte bättre, än att den nyslipade täljkniven så när skurit fingrarna av honom, bara för att han spintade stickor av ett kvistigt vedträ.

Och dörrtröskeln till stugan, som han kände så väl till — låg den inte precis i vägen för honom, när han kom med vattenämbaret, så att han stupade omkull, och vattnet sköljde över golvet.

Men detta var då stövlarnas skull. De stora stövlarna med långa skaft, som han ärvt efter farfar, brukade alltid fastna på något ställe. De voro så rymliga, att man gott kunde göra helt om i dem.

I alla fall blev farmor så förargad, att hon smällde till honom på örat och bad honom bruka det förstånd, Gud hade givit honom.

Inte för det att den örfilen gjorde ont — åhnej. I den vägen kunde den vara jämn god med en klapp. Men det var harmfullt, ty farmor brukade inte ge smäll så hastigt annars.

Hon gjorde det också gott igen, när hon gav honom tre tjocka brödsvisor med sirap på i stället för två.

I skolan hade det gått bra för honom som vanligt — halva förmiddagen. Han hade kommit så långt, att han hade svarat både för Olov Näs och Martin Klevberg.

Men han skulle väl inte få glädja sig över det heller. Det var nog sant, att högmod går före fall.

Han visste inte av något, förrän hela bläckhornet välte omkull över boken, pulpeten och golvet, så att man kunde få se en liten svart insjö under bänken.

(Forts.)

Brevväxling med de små.

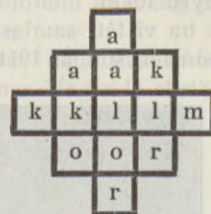
Prisuppgift n:o 21.

ort
ära
rik
ost
ull
vig

Framför vart och ett av dessa ord skall sättas en bokstav, varvid bildas ett nytt ord. Dessa bokstäver, lästa uppifrån och ned, bilda namnet på ett land i Europa.

Prisuppgift n:o 22.

Diamantgåta.



Dessa bokstäver skola omflyttas så, att alla raderna, antingen de läsas från vänster till höger eller uppifrån och ned bilda samma ord, nämligen 1 en bokstav, 2 ett gripredskap, 3 ett flicknamn, 4 ett kråldjur, 5 en bokstav.

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 1—7 oktober.

M. 1. Kon. 2: 1—4. Davids sista ord till Salomo.

T. 2. v. 1 o. 2. Blott en man;

O. 3. v. 3 a. Håll Herrens bud!

T. 4. v. 3 b. På det du må få framgång i livet.

F. 5. v. 4 a. På det Herrens ord må uppfyllas.

L. 6. v. 4 b. Ett familjelöfte.

S. 7. Jes. 48: 18. Välsignelsen av att hålla Herrens bud.

Söndagsskoltext för den 7 oktober.

18 sönd. o. Trefaldighet.

Davids sista ord till Salomo.

1 Kon. 2: 1—4.

Minnesvers: Jes. 48: 18. O, att du ville akta på mina bud! Då skulle frid tillflyta dig såsom en ström och din rätt såsom havets böljor.